

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ЩО ДРУГИЙ ДЕНЬ

Реданція і Адміністрація: Станиславів, вул. Шидловського ч. 7. I поверх, ч. тел. 22.
Ціна 50 коп. або 5 нм. фенігів.
Ара: 8 fillér.

Рік I.

Станиславів, четвер 24 липня 1941.

Ч. 2.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ

Воскресла, воскресла, хай давши лунають.
Хай лаяться громади по світу луна.
Хай небо, хай сонце, хай зорі співають, —
Воскресла, воскресла, воскресла Воша!

Довго карався в польській і більшовицькій неволі український нарід. Кращі його сини боролися проти варварських загарбників і окупантів. Тисячі борців віддавали свої молоді сили, своє юнацьке життя за волю України.

І ось тепер на наших очах — повстає вільна Українська Держава. В нашому житті день 30 червня 1941 року стане світлим днем нашого воскресіння, важливою історичною датою великим національним свитом.

Цей незабутній день проголошення Української Держави величю святкують на всій, звільненій від більшовицьких катів, українській землі. З цієї нагоди дня 13 липня ц. р. о 18 год. в приміщенні театру ім. І. Франка відбулася в Станиславові святочна Академія, влаштована зеходом Тимчасової Управи міста.

НКВД і його жидівські опричники катували український нарід. Вони, зверненими в груди народу крісами і штиками, думали застрахати вільнолюбиве серце українського народу. Дарма! Голоси обурення народу могутніми, паростали. Народ чекав тільки слушної хвилини, щоб розтерзати своїх гнобителів і визволити Матір-Україну — таку інсценізацію поставили артисти Станиславівського державного театру ім. Ів. Франка.

В святочній промові проф. Гамерський вказав на велике значення історичної хвилини проголошення Української Держави.

— Живемо у важливі історичні дні. Німецька армія під проводом Адольфа Гітлера творить новий лад у світі і допомагає нам створити Українську Державу, яка буде співпрацювати разом з соціал-націоналістичною Великою Німеччиною. Організація Українських Націоналістів, яка під проводом її творця і провідника покійного Євгена Коновальця і її теперішнього провідника Степана Бандери, веде завзяту боротьбу проти жорстокого поневолення українського народу, виходить з підпілля, щоб обняти провід у творенні Української Самостійності.

Окликами на честь України, українського народу, ОУН і її провідника Степана Бандери, фюрера Німеччини Адольфа Гітлера, регента Угорщини Горті, німецької і союзних армій — закінчив професор Гамерський свою промову, передавши її ще в німецькій і малярській мовах.

О. ОЛЕСЬ

Крики... Усміхи привітні...
Прапори... пісні...
— Будьте мужмі, непохитні,
Єдністю міцні!

Свято волі... скрізь бенкети...
Мрій, надій рої...
— Зброю в руки! за мушкети!
Будуть ще бої!...

Де дівались пута, грати...
Люде, як брати...
— Вартові, вночі не спати!
Пильно стерегти!

Розчанилися темниці...
Друзі серед нас...
— Будьте тверді, як із криці:
Бавитись не час!

Скільки сонця і блакиті —
В небі, на землі!...
— Чи рушниці всі набиті?
Гострені шаблі?

Гей, стрільці, як слід влучати
І назад не йти!
— Вартові, вночі не спати!
Пильно стерегти!

Провідник Степан БАНДЕРА

Від ОУН промовляв В. Гуцуляк. Артистка Станиславівського державного театру, ім. І. Франка — п. Кемпе виконала мьєлодеклямацію Вірша О. Олесь „Воскресла, воскресла“ — при акомпаніменті проф. Сімовича на фортеп'яні.

Хор під проводом професора Я. Барнича проспівав кілька пісень. Особливо тепло присутні прийняли виконання пісні Січових Стрільців „Гей, видно село...“ Духовий оркестр під керівництвом Магдія виконав пісню „Гей не дивуйтесь, добрі люди...“

Відчитано привітні телеграми Українському Урядові, Провідникові ОУН — Степанові Бандері, Іх Експелеції Митрополитові Кир

Андрееві Шептицькому, Епископові Кир Григорієві, вождеві Німеччини Адольфові Гітлерові і регентові Угорщини — Горті.

Святочну Академію закінчено українським національним гимном — „Ще не вмерла Україна“.

На Академії були присутні представники ОУН та Тимчасової Управи міста, Іх Експелеції Кир Григорій і Кир Йоан та представники Угорської армії.

Саля театру ім. Ів. Франка не могла помістити всіх громадян, які бажали взяти участь у святочній Академії.

Незабутні дні

„За Україну, за її волю,
За честь, за славу, за народ!“

Поляни до містечка Богородчан рано доносився бадьорий спів селянських хлопців. Це вони всі з 15-ти околичних сіл разом зі старшими й дітьми прямували до Богородчан. Йшли пішки 15—20 кілометрів, не відчуваючи перемучення, щоб тут задокументувати ще раз відданість Українській Державі, своїй великій Батьківщині й українському народові.

Година 10 перед полуднем. На великій площі перед бувшим клубом зібралось уже коло 15 тисяч селян і місцевого українського населення. Почалась польова соборна Служба Божа в наміренні Української Держави. Відправляли о. Кисілевський, о. Бачинський, о. Соболевський. Мішаний хор гарно співав Службу Богу.

З великим надхненням і піднесенням прослухало громадянство Акт проголошення Самостійної Української Держави.

На велику, прикрашену національними прапорами, трибуну, входить о. Володимир Лотків. На завжди в житті залишуться в нашій пам'яті слова:

— Слава Тобі, Боже, що Ти по сотках літ неволі, по Полтаві, по Крутах, дозволив нам будувати свою незалежну Батьківщину! Слава вам, Герої, Мученики, бо на ваших кістках і крові будуюмо Україну! Слава всім тим, що чекали Вільної України й не можуть її бачити, тим катованим червоними катями, тим рідним на Соловках і Камчатці!

Жінки плачуть, старики тут і там отирають сльози. Плаче мати за сином, жінка за чоловіком, якого доля незнана. Однак ще хвилина, бо зараз потім думки всі зайняті словами присяги всецільної відданості Українській Нації і Українському Проводові.

На трибуні член Тимчасового Управління др. В. Пасічник. Знову історичний момент.

— ...Україна — одна, Соборна, Незалежна Держава.

15-тисячним окликом „Слава“ не було кінця. Дальше палкі слова привітання української державності від молоді І. Кочкодана.

Духова оркестра виконує український національний і німецький гимни, потім 15-тисячне українське громадянство маніфестує в порядку вулицями міста.

Ніколи Богородчани стільки людей ще не бачили. Це явний доказ дозрілості нашого громадянства, доказ по страшній неволі, глибокого патріотизму. Нарід, який по таких звірствах ляхів і озвірілих катів НКВД заховав свої національні почуття — це дійсно нарід героїв.

Нарід, що видав стільки героїв,

жертв, замучених за це, що хотіли волі батьківщині, це нарід, який є запорукою величі нашої країни.

Зорганізовано посувається процесія й духовенство. Сфрукими колонами бадьорим кроком іде в майбутнє запорука величі українського народу — молодь під проводом студента Мартинця Мирослава.

Двокілометровим вужем посувалася колона. Нарешті, коло будинку Тимчасової Управи, колону вітають представники Тимчасової Управи. „Слава Україні, Слава Вождеві, Слава Героям, Слава...“ — розноситься в повітрі.

Наприкінці з тисяч грудей вирвалася пісня: „Ще не вмерла Україна“ і слова її котились до кожної української стріхи, розбивали кожне скаменіле серце і пліли в простори за Сян і до Кавказу.

М. Дніпринський.

Свято в Лисці

13 липня цього року о 11 годині відбулося в Лисці величаве свято з нагоди проголошення відновлення Української Держави.

Свято пройшло серед небувалого піднесення в присутності біля чотирьох тисяч громадян місцевих та навколишніх сіл.

Свято розпочалося польовим Богослуженням, яке відправив о. декан Дурделло в асисті чотирьох священників. По Богослуженні було прочитано пастирський лист Митрополита Андрія Шентницького та відібрано присягу від місцевих Тимчасових Комітетів на вірну службу Українській Державі. По відспіванні пісні „О, Україно“ та молитви „Боже Великий“, виступив з промовою місцевий лікар

др. В. Когутик, який в прекрасній змістовній формі представив історичний шлях Української Державності, почавши від княжих часів до останньої хвилини кривавого панування червоної Москви.

Відчитанням святочного акту проголошення Самостійної України закінчилась промова.

Грімким окликом: „Слава Україні“ не було кінця.

Опісля хор проспівав в'язанку стрілецьких народних пісень, а учениці Лисецької середньої школи Оксана Остап'як і Аделя Волосянка продекламували вірші Олесья „Воскресла, воскресла“ і „Слава Україні“.

При кінці промовляв голова місцевого Тимчасового Комітету п. Василь Остап'як, який закликав всіх Українців до єдності і праці.

Відспівання національного гімну закінчилось районне свято у Лисці.

Свято в Галичі

В будинку „Просвіти“ повно молоді. На підвищенні член ОУН інформує про завітні свято в Галичі. За кілька хвилин на вулиці перед читальнею формуються колони — дівоча й чоловіча. Машерують...

На другий день — 13 липня — з усіх кінців Галицької округи організовано спішать селяни, ніким не гонені, не страхані. Їх кличе якась внутрішня сила. До початку свята ще година часу. Всі вулиці, всі площі маленького Галича заповнені людьми. Давний Княжий Галич ожив. Над містом лунають українські пісні. Над Дністром при перевозі також люди. (Людей перевозять, бо большевицька навала — не лишила моста).

На площі відбулось польове Богослуження. Потім відбулось свято проголошення Незалежної України. На цьому святі було присутніх біля 4 тисяч. Була також і німецька делегація. Промовці у своїх виступах вказували, яке величезне значення має для Українців день проголошення Української Держави. Біля 300 років український нарід двигав тяжкі кайдани неволі. Не раз відзивався український

Прометей, та все мусів уступити московським варварам.

Промовці висловили подяку українського народу німецькому народові і його вождеві Адольфові Гітлерові.

Промови стихли... і знову пісня вирвалася з грудей. Розходилися люди по домах з новими надіями, із світлим очима... А пісня їх дужа і тверда розповідала про радість будування України!

В районах нашої області

Проголошення Самостійності Української Держави надзвичайно підбодорило і оживило все українське населення. Немає людини яка тепер не раділа б, яка байдуже відносилась би до приділеної їй роботи. Наша молодь змушнила, старші помолодшали, старики віджили, і дякують Богові, що діждались тієї радісної хвилини, разом зі своїми дітьми і внуками зустрічати довгождану волю, будувати свою рідну державу — Українську Державу на своїй рідній землі.

Праця для всіх українців у теперішню пору є радістю і насолодою. Всюди можна побачити мужчин і жінок, які беруться за всяку роботу, де є потреба і виконують її добре, хоч вони й не фахівці того діла, але охота до праці і любов до всього рідного заступає їм фаховість.

Праця в наших селах і районних містах налагоджена вже добре.

— В нас тепер своя, правдива українська влада і здорові українські порядки, — говорять селяни. Ніхто вже в роботі нам не зава-

жає, працюємо для себе, для добра Української Держави.

Молодь сіл гуртується при чотальнях, дає концерти, ставить п'єси — рідні, українські. Старші чоловіки після реєстру готовляться вступити в українську армію, щоб спільно з союзними арміями добити неамериканського, спільного ворога — большевиків.

Добре налагоджена робота в Галицькому, Рогатинському, Делятинському, Надвірнянському, Станиславівському і інших районах. Гарно працюють керівники м. Галича. Інж. Мацькевич взірцево організував п'ять команд української жандармерії, яка навела порядок в місті і селах району. В місті Надвірній торговельна комісія вже перевела перепис населення і організувала продаж товарів на картки, що набагато підвищило культури міста. — немає проклятих большевицьких черг — кожний громадянин кожного дня одержить свій пай, а заощаджений час використовує на громадсько-політичній роботі.

В селі Добрівлянах, Станиславівського району, на пропозицію

ЯК МОСКАЛІ ВИКРИВЛЯЛИ УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Большевицько-московський „лозунг“ у зв'язку з національною політикою Москви у відношенні до поневолених народів мав такий вигляд: „національні по формі, а соціалістичні по змісту“. Але уся безліч лозунгів, чи, кажучи по людськи, кличів і гасел треба було у них розуміти навпаки, такі ці гасла, по відкиненні брехні, мало для окупантів України таке значіння в практиці: „національне (до деякого часу) по формі, московське по змісту“. Яке ж було становище української мови в ряді інших проблем кремлівської національної політики і як її найдорожчу нам українську мову, розпинали і викручували на всякі лади?

Треба сказати, що від самих початків московсько-большевицького панування на Україні, українська мова та її правопис були не що інше, як один із засобів закріплення того панування над українськими землями і разом з цим обмосковлення української Нації, здеправування її пиятою культурі і духового надбання.

І коли Хавильовий, цей великий талант у літературі і переконаний український комуніст, мав цивільну відвагу закликати до своєї громадськості: „Лицем до Заходу, геть від Москви!“ — то він це розумів не інакше, як відверту боротьбу української культури з московською.

Перша має свій корінь в Західно-європейській культурі і може розвиватися тільки під впливами, друга — московська — чужа нам і шкідлива.

Московські кочовики-наїзники, що під плащиком своєрідного псевдосоціалізму, нібито сприяли розвиткові української мови, робили це виключно для політичних інтересів Москви, для приспання і розкладу української збірної душі. Так звана українізація була подумана як найкращий засіб русифікації, про що свідчить хочби та скажена кампанія останніх років за тим, щоб українську мову „в інтересах соціалізму“ наблизити якнайбільше до „братньої російської мови“. Наслідки цього кидалися ввічі на кожному кроці: українська мова, хоч і була мовою великої „союзної республіки“, була тільки толерована і калічена систематично на користь „общепонятного русского языка“. Москвалі зі своїм підпомагачем і учителем дядьком ненавидів українську мову, дарма що офіційно для заурядження „хахла“ вживав її, краще сказати, мучив її немилосердно. Для нього українська мова все була мова мужицькою, хахлацькою, простою, для щоденного вжитку, а московська мова — „мова Леніна і Пушкіна“ — це була мова вища, панська. В цьому і наші землячки — яничари, партійні і не партійні, більш чи менш свідомі свого українства, з належ-

ним „усердієм“ своїм панам вторували.

Цілком звичайне було явище, коли не тільки службовці різних мастей, але й учителі української мови по школах після офіційної частини зараз же між собою починали говорити на „общепонятном“. Наближуючи українську мову до „братньої російської“ овоганяли її цілою масою москалізмів в лексичі і фразеології.

Український „правопис“, в якому „буржуазно-націоналістичні елементи“ наробили „багато шкідництва“, переправлювано так, щоб він накручував і вимову, і граматичні форми до московської мови. Наприклад всі чужоземні слова, які нібито увійшли до української мови через російську, обов'язково треба було по наказу вимовляти з московська, отже: артист театр, університет, факультет, директор і т. д.

Власиво кажучи, не було ніякого українського правопису. Газети і журнали вживали одного, а шкільних підручниках був другий, дарма що від п'ятих років радла якась там комісія при нібито Українській Академії Наук над упорядкуванням одного сталого правопису. І не диво, що комісія ні до чого не могла договоритися, коли відбувався живий процес наближування. Граматику української мови складено невідлічно-сторінку, розділ за розділом — за граматику російської мови. Тому багато мовних і правописних явищ, властивих російській мові і графіці, перенесено

живцем до української мови та правопису — на більшу славу Москви і на заслугу перед нею. Взагалі ціле розуміння правописної справи, що її зв'язано з мовою, зводилося в головах спеціалістів і неспеціалістів, в українознавстві до сакраментальної Скрипниківщини, яка казала писати і вимовляти „лямпа, кляса“, — тоді як треба було вимовляти і писати „лампа, клас“.

Для поборення Скрипниківщини наказали кремлівські володарі викинути з української азбуки букву г (g), вслід за чим шез із мови контрреволюційний звук г. Проти цього звуку — букви поведено таку щирю боротьбу, що ледви, де сьогодні на звільнених Західно українських землях знайдеться в друкарні така черенка. З цього очевидно вийшли такі мовні потвори, як „гузик, ганок, гегемонія, гігієна, Гете, Гегель аби по братньому (Gegol)“.

Все це мовне сміття, занесене в нашу хату з московського подвір'я, треба буде вигорнути та повернути українській мові такий вигляд, який відповідає її духові і розвитковим органічним тенденціям.

Це справа наших мовознавців, що займуться нею в найближчому майбутньому. Про нам важливіші мовні і правописні питання, які вже нині дуже актуальні для видавничих періодичної преси для широкого загалу, напишемо в дальших числах нашого часопису.

начальника Михайла Гульмана, за раз після втечі більшовиків, селяни увесь обліг засіяли гречкою і вона вже посходила, росте. Радіють люди. Хліба і каші нам не забрали, — говорять вони. В селах налагоджуються торгівля. Господари радо постачають місто сільськогосподарськими продуктами.

Добре організовано роботу в Десятинському районі. Голова району п. радник Пацкань всюди наводить порядок, забезпечив і береже громадське майно. Всю працю розподілено на кілька відділів: шкільний, військовий, торговельний, комунальний, лікарсько-санітарний і інший, до них підбрано відповідних людей — спеціалістів. В місті Десятині гарно працює український жіночий комітет. Голова комітету, жінка судді п. Ліскевичева гарно організувала доживлювання перших малярських частин, які через знищення мостів були відірвані від своєї головної бази постачання, понад 1.000 полонених і втікачів з червоної армії прохарчувала безплатно. Селянки-господарі добровільно зносять сільськогосподарські продукти — харчі. Жіночий комітет зацікавився теж людьми зі східних областей України, які не хотіли втікати з більшовиками, бо вони щирі українські патріоти, вірили в перемогу німецької армії і створення Самостійної Української Держави. Вони залишилися з нами, щоб разом працювати, будувати спільно нову Українську Державу.

Р. МИГАЛЬ.

Свідомі робітники

В днях, коли в Станиславові за прикладом ініціаторів — червоних грабіжників, частина населення, охоплена жадою наживи і грабунку, напала на державне майно, забирала та розтягала все добро і нищила все навкруги, нашлись свідомі робітники, серед них головні Українці, які з першого дня безладної втечі совітів, поставили своїми власними силами до кінця боронити державне майно, щоб його до рук віддати українському урядові.

Багато є фактів такої солідарності і національної свідомості. Годі подати всі, однак за приклад можуть служити робітники Станиславівської фабрики дріжджів та спірту, при вул. Шевченка 44, які з крісами в руках постановили боронити національне добро. Ось деякі з них: Савяк Г., Вальнюк В., Димянчук В., Газан М., Покотило О., Дуткевич М., Вальдеман С., Перепічка М., Скульський Й. та інші.

Майно фабрики, на яке складається мертвий та живий інвентар, повністю збережене та ненарушене. Сьогодні, після енергійної підготовки фабрика працює на повний хід.

При фабриці, по другій стороні вулиці, знаходиться переливня, де також не забракло чесних та свідомих робітників-Українців, які зберегли все майно переливці. Ось деякі з них: Поцілуйко П., Новицький П., Левич А., Ломей Ф., Ламбай М., Фрончак В. та інші.

При вул. Шевченка ч. 14 знаходиться круподерня, якої майно рівнож зістало в цілому збережене.

ВОЛОДЬКО.

Провадити боротьбу до переможного кінця!

(Промова на святочній Академії, виголошена п. Гуцуляком від імені ОУН в Станиславові)

— Самостійна Соборна Українська Держава!

Скільки ці слова викликають почувань! Скільки ці слова наводять спогадів! Спогадів про боротьбу Організації Українських Націоналістів у підпіллі. Про боротьбу на кожній ділянці нашого життя — про боротьбу, що будила в українській Нації духа вічної непримиримості з існуючим станом, щоб вона не заснула навіки.

Роками Організація працює в підпіллі — роками падають одиниці, сотки, тисячі членів. Але на зміну в організовані ряди вступають нові люди, щоб прискорити час нашого визволення та ціле своє життя посвятити для добра Української Нації.

Падали люди, та не зневірювались. Приклад замучених героїв народжував нових борців. Організація йшла вперед, Організація могла тіла.

Гинули члени в польських тюрмах і інших в'язницях, гинули з крісом у руці, обороняючи Зелену Полонину, а найбільш загинули в підвалах НКВД.

Боротьба стала найтяжчою під пануванням совітів. Вона тягне за собою і незорганізованих — тут гинуть вже десятки тисяч по тюрмах та на далекій Півночі, в Сибірі. Московське НКВД провадить безпощадне, жорстоке знищення Української Нації. Різними способами, щоб тільки зломити й знищити Організацію Українських Націоналістів. Заманює на свою службу застрашуванням та „ласкою“ різних людей, що зраджують воїнів. Та по мимо своєї осканженості, НКВД безсиле — ні-

чого не помагає катування, побиття та електричне крісло. Зорганізовані тримаються міцно, не зраджують нікого й нічого, але чимало з них не вернулось до наших лав, — озвірілий кат, коли тікає з наших земель, вимордовує їх безпощадно.

Вони не діждали цього великого дня — дня проголошення Самостійної Соборної Української Держави.

Відійшли, лишаючи по собі великий чин — героїчний чин — чин твердий, як криця!

Організація Українських Націоналістів витримує всі удари, не заломлюється і довершує свого великого діла.

Сьогодні ми вишли з підпілля, щоб згуртувати під своїм прапором цілу Українську Націю, взяти провід при будованні нової держави і провадити боротьбу до переможного кінця. Боротьба не скінчена! Боротьбу провадити треба далі, бо навколо нас ворожі елементи та різні недобитки комунізму, що напевно ще не заснули і не заспокоїлися своїми дурманними думками, не погодилися з тим, що ми вільні, що є Самостійна Соборна Українська Держава.

Замах на Голову Краєвого Управління — друга Стецька Ярослава — кидає нам виклик і ми приймаємо цей виклик. Ми стаємо на боротьбу безоглядно, гостру з тими всіма, хто проти нас, з тими, хто наважиться пошкодити нашій Самостійній Соборній Українській Державі!

Слава Провідникові Організації Українських Націоналістів Степанові Бандері!

Слава Україні! Героям Слава!

РАДІСТЬ СЕЛЯН

Українські селяни радіють тепер подвійною радістю: вони одержали свою землю зрошеною кров'ю і потім на власність і свою відповідну мрію — Українську Державність.

Зараз після втечі більшовицької влади по всіх селах Станиславщини відбулися збори селян, на яких обрано нові українські селянські комітети, які наводять в селах лад і порядок. Головами тих комітетів селяни обирають кращих людей, переслідуваних більшовицькою владою. Наприклад в селі Пасічній обрано дяка, в селі Підлужі колишнього голову „Просвіти“ Михайла Яковина і інших людей, здібних до організованої творчої праці.

Мартишук Катерина з села Дубівці Езупільського району розповідає, як селяни раділи після втечі більшовицьких банд. Селяни розподілили, позначували свої ниви палями і почали з насолодою і захопленням працювати на своєму власному полі, щоб зібрати багатий урожай. Головою селянського комітету обрано кращого організатора Михайла Трошука, який разом з усіма наводить в селі лад і порядок. Селяни радіють, що скінчилися обов'язкові поставки боль-

шовикам, які перевищали їхній маєток, що вони самі господарями у своїй хаті, на своєму полі.

В селі Підпечарах люди з радості плакали. Голову колгоспу і бригадирів, що хотіли прислужитися комуні, прилюдно покарали, „по-жозацьки, приговорюючи за нашу кривду і муки“. Селяни вислухали Служби Божої і проповізі та мирно почали нову роботу для добра рідної України. Селяни вишли на свої поля і пласучи з радості почали викінчувати польові роботи.

Розуміючи потреби молоді держави селяни радо дають до кооперації молоко, яйця, масло, городину і інше та радо привозять продукти до міста.

В містечку Тисьмениці більшовицькі війська відступаючи, розбивали крамниці, самі грабували і захоплювали громадян розкрадати народне добро. Крамниці були розбиті, місто засмічене. Для впорядкування міста міліція заставила жидів-комсомольців, щоб вимели все більшовицьке сміття і бруд, що залишився за ними. Активного комуніста Петелюка М., який розсівав сумнівні вістки про Українську Державність, арештовано.

СЛІДАМИ УСМІХУ

Недосяжні досягнення

Більшовицька партія і уряд піклувались на ділі не тільки людиною. Звірята теж були охоплені стхановським рухом, справедливо надіючись на закріплення своїх прав у новій, найдемократичнішій конституції. В тому напрямі проведено величезну роботу, яка позначилась високими удоями, високо-кількісним свиноприплодом, яйценосно-орденоносними курми, вигубленням ворога народу — довгоноса, піднесенням свинопасів до ряду героїв соціалістичного труда і т. д. — Але — (початок більшовицької критики) в цьому був цілий ряд і поважних недоліків. Вже сьогодні з певністю можна сказати таке: Величезним недомананням низових парторганів і було, що замало приділено уваги псам (як показується, найбільш сволочі), не введено соцмагань між свинями і коровами (зокрема, коли йде про опороси і отелення). Знову ж в парторганізацію зуміло проникнути стільки худоби, що вже не знали, чи це лице, чи мордяка, чи чуєте людське слово, чи звіряче порикування.

Це в свою чергу загрожувало диктатурі пролетаріату, вводило контрреволюцію в мову, обнижувало загальну культуру проводу (незрозуміння для „гардінок“, сквит — псів! — при „патефоні“, байдуже ставлення до історії ВКП(б). Врешті, коротко кажучи, це була підла контрреволюційна робота фашистських собак, які по-гадючому проникли в НКВД і корпус приграничників, нібито сторожили кордонів, а на ділі хвостом давали знаки капіталістичному оточенню. Тов. Сталін неодноразово говорив (XVIII партконференція!), що всі творчі сили, а в тому і всякий скот, треба включити в соціалістичне будівництво. Прихильність і повсякчасне піклування світом хвоста і рила ми відчуваємо в такім славнім звороті тов. Сталіна: „Якщо ворог посміє прохати своє свиняче рило в наш радянський город...“ (Видно вже і капіталістичні свині нав'язали зв'язки з радянськими). Або: „Тугачевський — плід бика і свині“. (Я не знаю іншої країни, де ще слово вільно так пливе!) А все ж таки... Мимо геніяльного проводу цієї всеохоплюючої людини контрреволюція вспіла розширитися до небувалих розмірів. Подумайте тільки, вона була навіть між цирковими псами. Між псами, які були стільки літ під оком партії, агітаторів, політробітників, спецчастини, які пройшли вишкіл жовтенят, піонерів, комсомольців. Подумайте, між ними (с...ними синами)!

кава.

До бувших читачів

Станиславівських бібліотек

КНИЖКИ, визичені з Обласної, Миської та Дитячої бібліотек ЗВЕРТАТИ до Станиславівської Обласної Бібліотеки,

ВУЛ. ГОЛУХОВСЬКОГО (ПУШКІНА) № 1

щоденно від год. 17 до 19 (за нім. часом).

Радіовісті

Німецьке радіо подає:

— В полудневій частині східного фронту німецькі, румунські і мадярські війська переслідують побитого ворога.

На цілому дальшому фронті операції відбуваються успішно, нищиться замкнені ворожі загони.

В поясненнях до воєнних звідомлень подано, що вступається в другий місяць війни з совітами з ось такими підсумками: 1. Загроза заливу Європи большевизмом усунена раз назавжди. 2. Відбиття територій з 1939 року. 3. Розбиття лінії Сталіна. 4. Розгромлення совітської армії.

Ворогові не дається жодної передихки. Його переслідують безупинно.

— Черчіль зняв з роботи свого шефа пропаганди Дава Купера. Бідолаха так далеко забрехався в совітсько-англійських справах, що мусить перейти на роботу на Схід.

— З Анкари надійшла неопровержена вістка буцімто усунено Ворошилова і комісара авіації. Провід над армією має Тимошенко.

— Панамський канал замкнено для кораблів. Дивне, що не можна переїздити тільки японським кораблям. Американці кажуть, що це в зв'язку з нівеляціями, яких японці не повинні бачити. Їхні кораблі мусять опливати Кангори.

— Бразильська преса домагається звернення всіх полуднево-американських держав проти чорної лави Рузвельта.

— Пролом німецьких і союзних військ розірвав совітські оборонні лінії на безладні групи.

Мимо сильного локального опору і протинаступів немає вже сліду одиниць командування.

На цілому східному фронті всі операції прямують до послідовного нищення ворога.

Як відповідь на залети совітської авіації на отверті міста союзників Букарест і Гельсінкі, німецька авіація бомбардувала минулої ночі вперше Москву. При добрій погоді бомбардувала військові об'єкти, уладження зв'язку, електричні та газівні. Крім цього бомбардовано Кремль і лук Москви. Збудено будинки установ та військового штабу.

— Сталін видав декрет (подає радіо з Софії), що дружини військових мають вступити в армію, а свої діти віддати в діточі будинки.

— Фінляндське радіо подало, що установи Москви евакуовано в три різні міста. Тепер ломлять собі голову, як буде виглядати одностороннє урядування цих установ.

Перші українські футбольні змагання

БУЙ-ТУР (Станіславів) — Д. У. Н. (Ямниця) 1:3 (1:0)

В неділю 20 липня на гринці „Буй-Тур“ (давнє „Спартак“) відбувся перший матч, організований Українським Спортовим Союзом між дружинами БУЙ-ТУР (Станіславів) і Д. У. Н. (Ямниця).

Бурхливими оплесками вітали глядачі наші спортові дружини, які при звуках оркестру вибігли на гринце, щоб розіграти приятельський матч. Від імені Українського Спортового Союзу вітали їх: пп. Романюк, Попель, Лисинецький і інші та вручили обом дружинам букети квітів. Після короткої промови й трикратного голосного „Слава“ розпочався матч.

Вже в четвертій хвилині гри Маруневич з лівого крила добуває для БУЙ-ТАР'а перші ворота. Д. У. Н. в першій половині гри тратить кілька надійних позицій, посилаючи м'яч високо понад ворота, що часто повторювалось у дальшій грі. Після короткого зриву темпо гри послаблюється.

Буй-Тур у першій половині технічно переважає над фізично сильнішою дружиною Ямниці, однак брак тренінгу й незіграність гравців не дають можливості дружині розвинути відповідного темпа гри та підвищити вислід першої половини.

В другій половині гра набирає дещо більше темпа. Ініціатива, яку виявляє спочатку БУЙ-ТУР переходить до рук Д. У. Н. В десятій хвилині Зубяк з Д. У. Н. далеко високим стрілом добуває для своєї дружини перші ворота. Це підбадьорює гравців Д. У. Н., які починають опановувати гринце, а тимчасом БУЙ-ТУР тратить кілька догідних для себе позицій. В 33-ій хвилині, після вміло перепроводженої атаки, Деркач Василь добуває другі ворота, пізніше в 42-ій хвилині, після гарної комбінації трійки нападу, Кушніренко стріляє треті й останні ворота.

Гра кінчається перемогою дружини Д. У. Н., яка своєю вмілою грою здобула заслужену перемогу. На вирішення заслуговує тут оборона та поміч (Зубяк, Дейчаківський Микола). Трійці нападу не бракує темпу, лиш брак техніки і влучних стрілів на ворота. Дружина досить добре фізично загартована, не має тільки відповідної техніки. Треба систематично проводити тренінги, а тоді й надалі лишиться це миле й тепле враження, яке дружина викликала своїм першим виступом у Станіславові.

По грі БУЙ-ТУР'у пізнати, що дружина не організована; деякі гравці не зіграні з собою. Брак тренінгів, фізичної витривалості та старту до м'яча. З БУЙ-ТУР'у вирізняється Маруневич. Дружина ця має багато технічних вальорів, а після енергійної праці можна сподіватися, що БУЙ-ТУР на слідує раз заграє краще.

Судював п. Романюк.

В. Прудун

ХРОНІКА

24 ЛИПНЯ 1941

СЬОГОДНІ: Четвер: Укр. Кв. Ольги
ЗАВТРА: Пятниця: Прокля ПІСЛЯЗАВТРА: Субота: Собор Арх ГАВР.

Нові газети. На днях почала виходити в Косові газета „У біл“ орган м. Косова під редакцією др. Когута.

Пишіть спогади. Все те, що діялось за останні два роки на наших землях, не може пропасти для нашої історії, не сміє забутись. Тому нагадуймо на кожному кроці один одному, що нам обов'язково треба писати спогади про те, що у нас за той час діялось по наших містах, містечках і селах.

Все треба подавати докладно зі свідками, датами. Подавати імена й прізвища людей, що брали участь у тих фактах. Треба точно перевірити все те, що нам другі розказують, а чого ми самі не були свідками. Дуже важне є теж збирати часописі (особливо провінційнальні, як з Косова, Коломиї, Товмача, Святини і т. д.), друковані афіші, летючки, документи, коли не печатки, то бодай їх відбитки і т. д. Треба також збирати фотографії, коли можливо, то кліші (негативи), фільмові знімки.

Всі такі речі треба здати до Обласного Музею в Станіславові, де тепер заснується дійсно „революційний відділ“, який повинен зібрати всі матеріали, що відносяться до нашої нерівної боротьби з жидо-комунією за два останні роки.

Комітет села Делітв влаштовує в неділю, дня 27 липня 1941 р. Свято Визволення України на яке запрошує Українське Громадянство до найчисленнішої участі у цьому Святі.

Програма Свята: 1. О год. 10 Полева Служба Божа — і Панахида. 2. Похід. 3. Святочна Академія. Вечером в приміщенні Читальні Т-ва „Просвіта“ ВІСТАВА.

Українці! Всі як один заманіфестуймо наші почування. Покажимо єдність і силу Української Нації.

Нотаріальна контора працює при вул. Голуховського (Пушкіна) ч. 1. Засвідчує документи, відписи й переклади та видає виписи з нотаріального архіву.

Український Державний Театр ім. Ів. Франка в Станіславові

в неділю 27 липня 1941 р.
М. Старицький

„ОЙ, НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ“

народня драма на 5 дій зі співами і танцями

Режисер: О. БОЖЕДАН.
Музичне оформлення: Я. БАРНИЧ.
Декоратор: О. ДИКИЙ.

Початок о 4-ій год.
Квітки від 2 крб. до 6 крб.

Каса Театру відкрита від год. 12—4.
ДИРЕКЦІЯ.

Комуна — ворог народу!

Оголошення

Секретаріят ОУН, що міститься при вулиці Сап'їжинській у будинку ч. 15, просить усіх громадян Станіславщини подавати в секретаріят такі матеріали:

1. Матеріали на співробітників НКВД та громадян, що були тісно зв'язані з НКВД.
2. Арештування НКВД.
3. Відомості про знущання НКВД.
4. Відомості про місця роззброювання НКВД і червоних військ.

Секретаріят ОУН закликає всіх українців із східних областей України, щоби зголошувалися в секретаріяті від 10 до 12 год.
СЕКРЕТАРІЯТ ОУН.

Господарський комітет — міститься при вул. Вірменській ч. 14. Голова комітету: Швалюк.

Утворені такі сектори: 1. торговельний — зав. Тертека, Михайлюк, Рожко. 2. Промисловий — зав. Семків. 3. Заготівлі й живини — зав. Романюк. 4. Харчового промислу — зав. Синишин. 5. Транспортний — зав. Демчина.

Утворено Станіславівську Районну Управу, яка обіймає села давнього станіславівського району, — зав. Вол. Баранецький. Районна Управа міститься при вул. 3-го мая 31, кімн. 28.

Куди звернутися? Тимчасова Управа Міста Станіславова міститься при вул. 3-ма, ч. 31.

В склад Тимчасової Управи входять: посади — Ф. Величко

1 заступник посади: Ст. Шлапак
2 заступник посади: Гамерський.

Відділи при Тимчасовій Управі:
а) шкільний: проф. Н. Даниш кім. 47

б) земельний: Винник, кім. 37
в) відділ міського здоров'я др. Недільський, кім. 46

г) житлового господарства: Ф. Величко, кім. 52

д) військово-апровізаційний: Пилипюк, кім. 39.

Години урядування від 8 год. ранку до 13 по пол. (за німецьким літнім часом).

Відділ Народної Освіти при Тимчасовій Управі м. Станіславова відкриває курси навчання німецької мови. Передбачаються відділи для початківців і підвищеного типу (для тих, що вивчали німецьку мову).

Курси відбуватимуться в школі (вул. Камінського ч. 33) у вечірні години (після роботи в установах) і розпочнуться 30 липня о 5 год.

Заяви приймаються щоденно в школі при вул. Камінського 33 від 4 год. до 5,30 за офіціальним часом.

В КІНОТЕАТРАХ:

Ім. І. ФРАНКА

„ПІСНЯ ПРО ЛЮБОВ“

Фільм висвітлюється щоденно.
Початок сеансів від год. 6-ої.

В неділі — год. 2, 4, 6.

Ім. Т. ШЕВЧЕНКА

„ДІТИ КАПІТАНА ГРАНТА“

Фільм висвітлюється щоденно.
Початок сеансів від год. 6-ої.

ОГОЛОШЕННЯ

Поступила в продаж:

Палена цегла,

Кафлі до печей,

Гіпс.

Вално,

Глиняна посуда.

Продаж проводить управа цегельних та гіпсового заводів м. Станіславові, вул. Зосина Воля ч. 132.